

Källa: Kalmar. Datum: 1883-12-01

Ett minne från Storlien.

En korresp. till G.-P. skrifwer: För någon tid sedan berättade svenska tidningar, att den rike lappen Jöns hade gift bort sin dotter med lappen Johan Persson och gifwit ett stort bröllopskalas på stationen Storlien. Då jag läste detta, föll mig en praktfull scen i minnet, hwilken jag sjelf upplefde, då konung Oscar i juni 1882 öppnade twärbanan i Norrland, i hwilken högtidlighet äfwen storhertig Carl Alexander of Sachsen-Weimar, kronprins Gustaf samt prinsarne Carl och Eugen deltog. Som bekant är, hölls den egentliga inwigningsfesten på stationen Storlien, och sedan konungen hållit inwigningstalet, egbe festmåltiden rum i den stora banhallen, hwilken war omdanad till en väldig sal. Knappt hade soppan serverats förr än man helt plötsligt på bergen midt emot märkte en owanlig rörelse. Det war i sjelfa werket en kunglig öfwerraskning: en hjord af 3,000 renar drefs utför bergssluttningarna ned åt stationen. Numera aflidne landshöfdingen Asplund hade öfwertalat "rike Jöns" att bereda, konungen och hans gäster denna till och med i dessa, trakter sällsamma syn, d.w.s. mot kontant erkänsla. (Man sade mig, att Asplund hade betalt, honom 200 kronor ur egen ficka derför.) Wid denna anblick skyndade konungen, stothertigen, prinsarne, ministrarne och alla gästerna ut i det fria för att betrakta det owanliga skådespelet på nära håll. "Rike Jöns" med hustru och dotter — hwillen senare, som sagdt, nu har gift sig — alla i "söndagsstass", presenterades för de höga personerna. Under det den gamla fula gumman och den föga wackrare flickan med sina rödkantade ögon skyggt höllo sig på afstånd. räckte Jöns trohjertadt handen åt lonungen och derefter äfwen åt alla prinsarne och storhertigen — som hastigt hade dragit på sig sin högra handske — och ett samtal kom i gång, hwarunder det förtroliga "du" begagnades å båda sidor, medan storhertigen, som natnrligtwis icke förstod ett ord, än medlidsamt betraktade sin hwita handske och lapparne, än, såsom väldig jägare, med beundran blickade på renarne. Då samtalet war slutadt och konungen till afsked ännu en gång hade räckt handen åt gamle Jöns och hans wackra damer sade han till kabinettskammarherren Ankarcrona: "Du får lof att ge honom någonting!" — och gick derpå tillbaka till taffeln. Kammarherre A. grep i sin ficka och räknade i handen på rike Jöns — hwilken, i förbigående sagt, anses "wäga" 100,000 kronor — twå tjugo- och ett tio-kronestycke samt frågade honom: "Wet du nu också, hur mycket du har fått?" Då såg lappen leende på det blänkande guldets, under det han med andra handen strök sin skägglösa haka och swarade: "Om jag inte tar wilse, så fattas det femtio kronor i hundra !" Tablå!